

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/140/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119348635
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6119348635.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, Sučany, IČO: 50 387 189, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Zboja, so sídlom Kuzmányho 4, Martin, IČO: 42 072 905, proti žalovanej: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava - Staré Mesto, IČO: 00 585 441, právne zastúpený JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, Bratislava - Staré Mesto, IČO: 37 928 422, o zaplatenie 139,20 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 10C/34/2020-134 zo dňa 02.09.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 139,20 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobcovi proti žalovanej priznal ako úspešnej strane (§ 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.). Rozhodnutie o výške náhrady trov konania si súd vyhradil na dobu po právoplatnosti veci samej (výrok III.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody spočívajúci v zaplatenom nájomnom za užívanie náhradného motorového vozidla je v celom rozsahu dôvodný, keďže bol uplatnený v súlade so zákonom č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len zákon č. 381/2001 Z. z.). Medzi stranami bolo nesporné, že dňa 02.12.2018 bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla BMW 325 EČ MT-537DI poisteného u žalovanej škoda poškodenému F. L. Q. na jeho motorovom vozidle BMW 320D EČ MT-335ES, pričom podľa zákazkového listu sa vozidlo od 07.02.2019 opravovalo v servise GAPA CAR, s.r.o. v Martine, pričom plán ukončenia opravy predpokladal deň 09.04.2019. Vozidlo však bolo opravené 21.02.2019, o čom svedčí faktúra uvedenej spoločnosti adresovaná poškodenému Q.. Poškodený dňa 14.02.2019 so žalobcom uzatvoril zmluvu o prenájme vozidla č. 90/42, ktorú si prenajal na čas opravy motorového vozidla Škoda Octavia EČ BL-998PO na dobu do 22.02.2019 za denné nájomné 52,80 Eur. Faktúrou č. 190097 žalobca poškodenému vyúčtoval prenájom náhradného motorového vozidla podľa tejto nájomnej zmluvy za 9 dní od 14.02.2019 do 22.02.2019 v celkovej sume 475,20 Eur vrátane DPH. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej 22.2.2019 medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom vyplynulo, že poškodený má peňažnú pohľadávku voči Kooperatíva poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group vo výške 475,20 Eur titulom nároku voči poisťovni podľa § 4 zákona č. 381/2001 Zb. za škodu, ktorú spôsobilo motorové vozidlo BMW 325, EČ: MT-537DI na motorovom vozidle poškodeného

BMW 3er reihe, EČ: MT-335ES zo dňa 2.12.2018. Postupca touto zmluvou podľa § 524 ods. 1 Obč. zákonníka postúpil postupníkovi, teda žalobcovi, túto pohľadávku a žalobca sa zaviazal poškodenému ako postupcovi uhradiť za postúpenie pohľadávky odplatu vo výške 475,20 Eur, ktorá zodpovedá faktúre č. 190097, vystavenej žalobcom ako prenajímateľom náhradného motorového vozidla Škoda Octavia, EČ: BL-998PO. V článku 5 tejto zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok postupcu (poškodeného) na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a nárok postupníka (žalobcu) na úhradu nájomného za náhradné vozidlo, sa podpisom tejto zmluvy započítajú, pričom postupník, čiže žalobca, si bude pohľadávku podľa bodu 1 (nárok na poistné plnenie vo vzťahu k poisťovni) vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účel. Žalobca do spisu pripojil tiež list, ktorým poškodený poisťovni oznámil postúpenie pohľadávky podľa vyššie uvádzanej zmluvy o postúpení pohľadávky. Žalovaná sa evidentne dozvedela o postúpení pohľadávky, pretože listom zo dňa 04.04.2019 oznámila žalobcovi, že dňa 03.04.2019 ukončila šetrenie poistnej udalosti a poskytuje poistné plnenie na účet žalobcu vo výške 336,00 Eur. Žalovaná v tomto liste vysvetľovala žalobcovi, že zapožičanie náhradného vozidla bolo priznané do ukončenia opravy poškodeného vozidla, t.j. za 8 dní, neprimerane účtovaná bola denná sadzba za náhradné vozidlo a vzhľadom na typ požičaného vozidla bola poisťovňou upravená na 42,00 Eur s DPH na deň. Z vyššie uvedeného síce vyplýva, že nárok uplatňovaný v súdnej veci žalobcovi nevznikol priamo, predmetné však okresný súd nepovažoval za právne významné (na rozdiel od tvrdení žalovanej), keďže žalobca si ho uplatňoval na základe platného postúpenia pohľadávky, a preto je v spore aktívne legitimovaný k vymáhaniu nároku, ktorý pôvodne vznikol poškodenému F. L. Q.. Po vykonanom dokazovaní okresný súd dospel k záveru, že poškodený si svoj nárok, ktorý mu vznikol titulom nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla v období od 14.02.2019 do 22.02.2019 uplatňoval oprávnenne; dobu prenájmu v počte 10 dní považoval za primeranú, pretože po túto dobu poškodený nemohol užívať vlastné motorové vozidlo; vynaloženú sumu za dôvodnú s ohľadom na tú skutočnosť, že poškodený nemohol užívať svoje motorové vozidlo, bol vystavený diskomfortu nielen vo vzťahu v uspokojovaní svojich osobných potrieb, ale aj pri plnení pracovných úloh. Poškodený svoj záväzok voči žalovanej vzniknutý titulom prenájmu náhradného motorového vozidla vyrovnal tým, že od žalobcu neinkasoval odmenu za postúpenie pohľadávky, nakoľko tento jeho nárok bol započítaný proti pohľadávke žalobcu na úhradu ním vystavenej faktúry č. 190097. Postúpením pohľadávky poškodeného voči poisťovni na žalobcu sa zmenil veriteľ tejto pohľadávky a stal sa ním v zmysle § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka žalobca. Poisťovňa, t.j. žalovaná žalobcovi zaplatila len sumu 336,00 Eur, preto bolo dôvodné priznať žalobcovi aj zvyšok nároku v sume 139,20 Eur.

2. Proti uvedenému rozsudku žalovaná (ďalej aj „odvolateľka“) podala odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Súdu prvej inštancie vytykala, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V bližších podrobnostiach v prvom rade poukázala na podľa jej presvedčenia ústavnú nekonformnosť v rozsudku okresného súdu, ktorý označila za nesprávny, nezákonný a navyše arbitrárny. Prvoinštančný súd vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Pritom podľa § 220 ods. 2 CSP súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Nedostatočným a nesprávnym spôsobom sa v danom prípade okresný súd vysporiadal so žalovanou namietanou aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu v spore. V tomto smere v podrobnostiach odvolateľka poukázala na svoju argumentáciu uvádzanú ešte v prvoinštančnom konaní. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a pri aplikácii ustanovenia § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyslovila presvedčenie, že poškodený predstavujúci dlžníka žalobcu nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu. Poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, a preto ju nemohol postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Na podporu správnosti svojej argumentácie žalovaná poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 40Obo 20/2007 zo dňa 29. januára 2008. Zmluvu o postúpení pohľadávky označila za absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka. V závere svojho odvolania ešte uviedla, že žalobca v spore žiadnym spôsobom nepreukázal, že poškodený pred údajnou cesiou pohľadávky aj uhradil faktúru žalobcovi, v kauzálnom dôsledku čoho nemala poškodenému vzniknúť ani pohľadávka voči žalovanej z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd žiadala, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

3. Žalobca v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovanej odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, stotožňujúc sa s jeho dôvodmi. Rozsudok súdu prvej inštancie označil za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený. Bližšie k jednotlivým odvolacím dôvodom uviedol, že okresný súd vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dôkazy mal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu za preukázanú z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Právne posúdenie a odôvodnenie rozsudku v otázke namietanej aktívnej legitimácie je dostatočne zrozumiteľné a správne. Na podporu správnosti tejto argumentácie poukázal aj na závery vyplývajúce z viacerých rozsudkov Krajského súdu v Žiline (napr. 11Co/135/2019) a Krajského súdu v Bratislave (sp.zn. 3Cob/220/2017). Súd prvej inštancie v predmetnej veci dostatočne odôvodnil, na základe čoho dospel k záveru, že aktívna vecná legitimácia žalobcu je daná. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. V danom smere sa tiež kladie dôraz predovšetkým na jednoduchosť a zrozumiteľnosť odôvodnenia. To, že sa žalovaný nestotožňuje s názorom riadne odôvodneným v napadnutom rozsudku, ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Pokiaľ ide o namietanú absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Uvedené zastrešuje jeden dokument, a to predložená zmluva o postúpení pohľadávky, v zmysle ktorého došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanej tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Akékoľvek tvrdenia žalovanej o neexistencii predmetnej pohľadávky, neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a o rozpore s ust. § 524 Občianskeho zákonníka sú preto neopodstatnené. Poškodený mal v zmysle zákona nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovanej a nie od žalobcu (prenajímateľ vozidla). Dlžníkom tak v tomto prípade je práve žalovaná a nie poškodený. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR neodporuje zákonu. Tvrdenie žalovanej ohľadne postúpenia pohľadávky je preto nesprávne a zavádzajúce, nakoľko ide o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie so samotným nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. Rovnako tak tvrdenie, že prejav vôle účastníkov smeroval najprv k sledovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu vzájomných pohľadávok žalobcu a poškodeného, je ničím nepodložené a zjavne účelové. V zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu. V tomto smere žalobca poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10Co/104/2019, podľa ktorého sa žalovaný snaží zmluvu o postúpení pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom „rozfázovať“ a následne rozborom jej takto rozčlenených častí navodiť dojem obchádzania zákona. Predmetná zmluva však tvorí jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej strán/subjektov. Neexistuje rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému, alebo sa to zrealizuje vzájomným zápočtom.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

5. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, že v preskúmvanej veci si žalobca uplatňuje voči žalovanej sumu vo výške 139,20 Eur, a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 22.02.2019 medzi žalobcom ako postupníkom a F. L. Q., ktorý bol poškodený z poisťnej udalosti dňa 02.12.2018 ako postupcom. Postúpená bola pohľadávka voči žalovanej z titulu nároku na náhradu škody - vynaložených nákladov za užívanie náhradného motorového vozidla v príčinnej súvislosti so spomínanou škodovou udalosťou (viď č.l. 10), pri ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla poškodeného zn. BMW 3er reihe EČ MT-335ES. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo poistené v poisťovni Kooperatíva, teda žalovanej. Postúpenie pohľadávky bolo odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky predstavovala sumu 475,20 Eur a zmluvné strany sa dohodli, že dôjde k započítaniu ich vzájomných nárokov, a to nároku na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky vo výške 475,20 Eur a nároku na úhradu nájomného za náhradné vozidlo vo výške 475,20 Eur.

6. Pohľadávka, ktorá bola postupovaná, bola spôsobilá na postúpenie a samotnú zmluvu o postúpení pohľadávky súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako platný právny úkon spĺňajúci kritériá platnosti právneho úkonu zmluvy o postúpení pohľadávky stanovené hmotnoprávnou úpravou. Z ďalších - listinných dôkazov bol preukázaný aj vznik škody na strane poškodeného škodovou udalosťou, ktorá spočíva v nákladoch na zapožičanie náhradného vozidla. V konečnom dôsledku ani žalovaná vo svojom odpore zo dňa 20.09.2019 (č. l. 53 a nasl. spisu) nespochybnila, že náklady na požičanie náhradného vozidla predstavujú náklady vzniknuté v príčinnej súvislosti so vznikom poisťnej udalosti. Pokiaľ v priebehu celého tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania namietala nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s tvrdením, že uplatňovaná pohľadávka nemohla poškodenému ako postupcovi vzniknúť z dôvodu, že faktúru za požičanie motorového vozidla nezaplatil, s uvedeným záverom sa nemožno stotožniť, pretože postupcovi ako poškodenému z dopravnej nehody vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi vyfakturovanú sumu spočívajúcu v nájomnom za prenájom motorového vozidla. To, že uvedený záväzok postupca priamo nespĺnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobov zániku dlhu, nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol existujúcu - žalovanú pohľadávku, ktorá zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v prejednávanej spore (obdobne rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co 30/2019 zo dňa 25.04.2019, sp. zn. 11Co 135/2019 zo dňa 25.06.2019, sp. zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019, sp. zn. 6Co/122/2019 zo dňa 21.08.2019 a ďalšie). Žalovaná si sama vo svojej obrane protirečí, keď na jednej strane namietala, že pohľadávka žalobcovi nevznikla, resp. ju získal na základe neplatného právneho úkonu a napokon, že vo veci nie je aktívne vecne legitimovaný, no na druhej strane uvádza, že mu sama dobrovoľne žalobcovi uhradila v zmysle oznámenia o poistnom plnení sumu 336,00 eur (viď oznámenie o poistnom plnení zo dňa 04.04.2019, č. l. 15 spisu). Na základe uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s odvolacou argumentáciou žalovanej o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu k uplatňovaniu pohľadávky.

7. Žalovaná v rámci svojho opravného prostriedku vo vzťahu k priznanej istine v podstate len zopakovala svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Odôvodnenie napadnutého rozsudku sa dostatočným spôsobom vyporiadava so všetkými relevantnými skutkovými a právnymi otázkami, a teda spĺňa zákonné kritériá kladené na odôvodnenie uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Neopodstatnená je preto aj posledná odvolacia námietka žalovanej vytykajúca ústavnú nekonformnosť rozsudku okresného súdu.

8. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, keďže odvolanie žalovanej v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací

súd prihliada z úradnej povinnosti, tento rozsudok okresného súdu ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj výrok o trovách konania, keď zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanej, ktorá vo veci úspech nemala. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

11. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)